

UÁNG UÉJ LEVELE ÖCCSÉHEZ, UÁNG CSINHEZ

Mert An Lu-san, a vezér kért:
elfogadtam a miniszter
ajánlatát. Állást kaptam
a kormányban. Bár azt hittem,
szerény életem pénz nélkül
boldogabb, de csak most látom:
ki nem köszönt, az fejét hajt -
s egyre több lesz a barátom.

Talpnyalók mind. Mesterem is
tőlük óvott: - *Kemény maggá
lesz egykoron a cseresznye
virága...* Ha most hallaná,
tudom, magában megvetné
s gúnyolná tanítványát
most dicsérők, ám valaha
átkozódók hamis szavát.

De leveledben azt kérded,
hogy miért is búslakodom.
Jól ismeresz: nékem a vers a
kedves - és nem a hatalom.
Pénzem temérdek, s ágyamba
bárkit csálhatnék. Barátot,
kivel oly szívvel boroztam,
már évek óta nem látok -
bár furcsa, mit írok: vagyon,
birtok és roppant seregem
szörnyű hatalma miatt, mára
sokkalta szegényebb lettem.

12 UÁNG UÉJ KÖLTŐ ÉS REMETE ÍRJA

Csángánból a miniszter
küldött levelet.
Magas állást kínál. Nem
ismer: más felett

uralkodni átok,
s a bölcs a gyümölcsöt akarja
és nem a virágot,

a derűs nyugalom
s egy jó barát kedvesebb nékem,
mint bármely hatalom.

Mosolygok. Behunyt szemmel
nézek a napba.
Meditálok. Én, a bonc:
Gótama papja.

MÁR DRANGALAG KÖSZÖNTI

13

Triptichon Takáts Gyula emlékének

i.

Csu Fu – ki siratja mesterét,
hogyan is szólna:
a követ nézi szóotalan
a pince előtt.
És a prést – miként őrzi
egykor volt szürettek
hangulatát.

ii.

A horizont ívét
mandulafa sziluettje metszi.
Pillantás hiába kutatja:
a régi látványt nem leli -

mi megmaradt,
önmagában a Való:

iii.

Csu Fut – a mestert és tanítványt,
már Drangalag köszönti.

14 MEGGYFAVIRÁGZÁS 1909.

*Négy pillanatfelvétel Rippl-Rónai
festménye okán*

I.

Kilencszázkilenc:
meggyfák szirmai között
kései tavasz.

II.

A kert – s egy modell:
kinek arcát kalapja
szinte elfedi.

III.

A modell: talán
Lazarine. Sziluettje
hozzá hasonló.

IV.

Az egykoron volt
elmúló harmóniát
őrzi e vászon.

LI-TAJ PO ELKESEREDETT HANGÚ VERSE

15

(melyben magáról szól)

Kezében borospohár.
Így töltötte az éjszakát.
Betűi összefutnak,
s gyertyáin kettős lángot lát.

Hazaindul. De elébb
elégeti, mit este írt.
Régtől így tesz, hisz tudja:
kevés, ki érti verseit.

Barátja nincs. És most már
verse sem maradt. Köpenyét
borra cserélte. Fázik.
Vállára teríti hát a hajnal ködét.

